

Jezusowi, idącemu na Golgotę, towarzyszyły mężne niewiasty, które „płakały i lamentowały go“ (Łuk. 23, 27). A Jezus, obróciwszy się do nich, rzekł: „*Córki jerozolimskie, nie płaczcie nade Mną, ale same nad sobą płaczcie i nad synami waszymi*“. Nie gani im P. Jezus łez współczucia nad Jego losem, lecz zwraca im uwagę, że i one winny temu i synowie ich. Owszem zapowiada, że jeśli nie nastąpi upamiętanie i pokuta, zjawi się kara: „*Jeśli to czynią na zielonem drzewie (na mnie niewinnym, który tylko jestem ofiarą zastępczą za grzechy świata), cóż na suchem będzie?*“. Dusza, kochająca Boskiego Zbawiciela „płacze i lamentuje“, rozważając Jego Mękę, ale też myśli i o tem, kto ją spowodował i kto ją dziś w sercu swoim ponawia i przejmuje się słuszenie lękiem o siebie i o drogich sercu swemu. Zna przecież naukę Kościoła Bożego: „*Włożył nań Bóg nieprawość wszystkich nas*“ (Izaj. 53, 6), — „*Własnemu Synowi swemu Bóg nie przebaczył, ale Go za nas wszystkich wydał*“ (Rzym. 8, 32), — „*Nie jesteście odkupieni złotem i srebrem, ale drogocenną Krwią niepokalanego Baranka Jezusa Chrystusa*“ (1 Piotr 1, 19). Toteż czy podczas „Gorzkich żali“, czy w czasie „Drogi krzyżowej“, czy przy bolesnej częstce różańca, czy przy codziennem choćby kwadransowem rozmyślaniu Męki Pańskiej i podczas słuchanej Mszy św. umie z głębi serca powtarzać za św. Pawłem: „*Umiłował mię i wydał samego siebie za mnie*“ (Gal. 2, 20).

Takimi uczuciami przejęty był Bernard św., gdy pisał: „*Oto bawiłem się z rówieśnikami na placu publicznym, a tam w pałacu królewskim wydano wyrok śmierci na mnie. Usłyszał o tem jednorodzony Syn królewski i złożywszy diadem, wyszedł z pałacu, ubrany w wór pokutny, z popiołem na głowie, z boso mi nogami, jęcząc i płacząc, że na śmierć skazano stugę Jego. Spostrzegam Go, dziwię się, pytam o przyczynę i słyszę, że idzie umrzeć za mnie. Cóż zrobić? Czyż dalej bawić się będę? Czyż może wyśmieję łzy Jego? Chybam z rozumu obrany, jeśli przynajmniej towarzyszyć Mu nie będę i wraz z Nim nie zapłacę... Widząc, co się z Nim dzieje, zrozumiem moje niebezpieczeństwo. Uważałem się za zdrowego,*

a oto idzie na śmierć Syn Dziewicy, Syn najwyższego Boga, by Jego Krew stała się balsamein leczącym rany mej duszy. O jakżeż głębokie muszą być nasze rany, skoro zleczyć je może tylko Krew Chrystusa. Gdyby te rany nie były śmiertelne, nie potrzebaby było na ich uleczenie śmierci samego Syna Bożego“ (In Nativ. Dom. Sermo 3).

Czas Postu, to czas łez serdecznych. Łez nad cierpieniami Jezusa i Marji, których jesteśmy przyczyną, łez nad grzechami naszymi i całego świata, atoli przedewszystkiem nad grzechami naszych najbliższych z rodziny i z narodu, łez nad niewdzięcznością ludzką dla tak miłującego nas Zbawiciela, który i dzisiaj może się żalić, że jakby „próżny był dla nas Jego Męki trud“. A łzy te nie są bezpłodne. Kto je przelewa z wymienionych powodów, utwierdza się w nienawiści grzechu, rośnie w miłości Chrystusa, zapala się duchem wynagrodzenia, pragnieniem ratowania dusz nieśmiertelnych a przenajdroższą Krwią Chrystusową odkupionych, — słowem odczuwa skutki błogosławione.

Gdy św. Aniela de Foligno rozważała pewnego razu Mękę Pańską, przemawiał do niej wewnętrznie pewien głos przytłumiony: „*Bądźcie błogosławieni wszyscy, coście się litowali nade Mną..., wszyscy, którzyście wytrwali przy Mnie w mękach w dniu kłeski..., wszyscy, którzy pamiętacie o moich cierpieniach..., którzy obmywacie odzienia wasze w Krwi Mojej... Bądźcie błogosławieni od Ojca Mojego i od Ducha św. Ja też pobłogosławię wam w dniu ostatecznym*“.

Błogosławiona Kamila Batysta z książęcego rodu Varani usłyszała pewnego razu, jak kaznodzieja franciszkański zachęcał wiernych, by co piątek choć jedną łezkę uronili nad Męką Zbawiciela. Wzięła to sobie bardzo do serca i zmuszała się do tego, a gdy jej się to nie udawało, czuła się bardzo nieszczęśliwą. Widział i uznał jej wysiłki P. Jezus, zaznaczył jej swoje zadowolenie i wynagrodził ją sownicie, pociągając ją na szczyty świętości.

I dla nas nie będzie mniej hojny. I nasze łzy, przelewane nad Męką Jezusową, będą błogosławione. Ks. Fr. Kwiatkowski T. J.

